

1. neděle po Narození Páně – 28. prosince 2014

čtení: Mt 7, 24-29

kázání: Nu 9, 15-23

Milé sestry, milí bratři v Kristu,

Israelci při svém putování po poušti tábořili i táhli na Hospodinův rozkaz skrze mrak jeho přítomnosti. Buď byl oblak nad stanem setkávání, nebo se vznesl. Byla to pro Israelce výhoda, takový mrak? Chtěli byste také mít doma takový „oblak“, který by vám sděloval alespoň část Boží vůle? Ba který by i v noci zářil a tak prostředkoval zřetelnou, až hmatatelnou, přítomnost Hospodinovu?

Je možná trochu zvláštní, že v tom textu nenajdeme žádný údiv Israelců nad tím, že je jim takhle přítomen Hospodin. Mít my tady třeba nad stolem Páně takovýhle „Hospodinův oblak“, asi bychom to roztroubili po celém světě... Ale těm Israelcům to zřejmě připadalo zcela normální.

Hospodin je prostě přítomen a hotovo. A nejenom, že je přítomen, a nejenom, že na poušti, na které je celý ten israelský lid za trest, ještě ten israelský lid vede, rozhoduje, kdy se má putovat a kdy se má tábořit! Pro starověkého israelitu samozřejmost...

Asi není náhoda, že pro dnešního člověka není Boží přítomnost vůbec tak samozřejmá. Natožpak její prospěšnost během putování tímhle světem... a pro nás tady v kostele? Pro tebe? Je Boží přítomnost samozřejmá? Tady a teď, v zaměstnání, v autobuse, ve škole, v nemocnici, při obědě? A to jsou vlastně ještě Vánoce!

Pro starověkého Israelce byla Hospodinova přítomnost dokonce tak samozřejmá, že jen po třech dnech putování pod tímhle „oblakovým“ vedením se na Hospodina celý ten lid pěkně naštvál a začal si stěžovat. Po třech dnech očividné Boží přítomnosti!

No a co, že měli božskou manu, každý den. No a co, že s nimi byl oblak Hospodinovy slávy, každý den i noc. Prostě chtěli maso a další dobroty, tak se na Mojžíše i Hospodina pořádně obořili: „Kdo nám dá najíst masa? Vzpomínáme na ryby, které jsme měli v Egyptě zadarmo, na okurky a melouny, na pór, cibuli a česnek. Jsme už celí seschlí, nevidíme nic než tu manu.“ (Nu 11, 4-6)

To, co bychom teď asi vnímali jako nejvzácnější zjevení, totiž oblak Boží přítomnosti, to bylo pro Israelce na poušti zcela všední – stejně jako ta mana. A očividně to nijak nepřidalo jejich „zbožnosti“ nebo „věrnosti“, a už vůbec ne trpělivosti, poslušnosti, schopnosti rozumět Bohu, sobě samým. Nebo aspoň tomu Mojžíšovi, kterému si také chodili tak často stěžovat...

Zároveň to však byl tenhle věčně nařikající, věčně si na něco stěžující, věčně se bouřící lid, ten nevěrný, zaslepený a hloupý Israelský lid, jenž na Hospodinův příkaz tábořil i táhl dál. Ba dokonce tenhle příšerně otravný, hříšný a tvrdošíjný lid vstal a putoval dál, i když se na nějakém místě zastavil na jednu noc.

Jen si to představte: Přijdete k večeru na nějaké místo, kde se máte utábořit, a je vás pár tisíc. Možná dokonce pár desítek tisíc. Máte s sebou staré, nemocné, děti, těhotné, stáda zvířat, vozy s věcmi, bohoslužebné náčiní a kdoví, co ještě. A ještě ke všemu netušíte, jestli nepotáhnete dál hned další ráno! Ale na Boží příkaz se zastavíte, a na Boží příkaz byste, klidně hned ráno, táhli dál. Má tedy cenu kopat díru v zemi pro tu nejběžnější lidskou potřebu? Nebo nemá...? Má cenu si stavět stany? Ohrady pro stáda?

Israelci prostě tábořili a táhli dál dle pozice Hospodinova oblaku. I kdyby to znamenalo někde jen strávit noc. I kdyby to znamenalo někde zůstat rok, nebo třeba desetiletí. A to i když byli každé ráno napnutí, jestli se tedy potáhne dál nebo ne!

To je, panečku, důvěra! A v takové všednosti a každodenosti, jako bylo tehdy místo a čas pro táboření či putování! To je oddanost, to je poslušnost, a s jakou samozřejmostí! Prostě se ten oblak zvedl, tak jdeme...

A to je právě ono! Vždyť tenhle lid nakonec došel do cíle, do krásné země oplývající mlékem a medem, navzdory všem vzpourám, stěžování si, bojům, selháním, modloslužbám, hlouposti, hříchům a chybám. Došel do země, jež se mu stala domovem, a to ačkoliv Hospodin sám vybil mnoho z nich právě pro různá přestoupení a podvody a zločiny. Ba dokonce ačkoliv to byla už úplně jiná generace lidí, a z té původní zbylo jen pár jedinců.

A to navzdory tomu, že si svůj pobyt v té zemi po několika staletích tenhle národ naprosto pokazil, a kompletně o ní přišel – a dodnes je to velký nevyřešný problém.

Bylo to právě ono každodenní poslouchání Hospodinova „příkazu“, jež bylo víc než všechno ostatní. A ony to ani nebyly „příkazy“ – v hebrejštině najdeme pouhé „dle Hospodinových úst táhli Israelci dál, dle Hospodinových úst tábořili“. Bylo to tedy právě každodenní, až všední a banální, nudné či otravné poslouchání Hospodinových úst/slov, jež dovedlo celý ten lid do Zaslíbené země.

A ne to, že očima koukali na podivný, zázračný a okouzlující oblak, jenž v noci zářil a vůbec nepodléhal povětrnostním podmínkám.

Tak ani my netužme po Hospodinově přítomnosti v nějaké hmatatelné formě – vždyť i tomu israelskému lidu to bylo spíše na obtíž, a což teprve nám dnes. Nezoufejme si, jak je všechno na tomhle světě nejasné, jak nejde říct, co je správné a co ne, z Hospodinových slov máme přece strašně moc – tady v Bibli.

Ale také si nepřipadejme sami, když ten israelský lid koukal na Boží přítomnost v oblaku, a my nic takového nemáme. Nejenom, že opět máme hmatatelný důkaz Božího jednání v lidských životech – v Písmu – také v našich životech Hospodin jedná, je přítomen, a zve nás k té každodenní věrnosti, ochotě a odvaze ho následovat. Jakkoli může působit nudně, banálně, otravně, asi jako táboření ze dne na den pro menší národ.

Protože právě ta každodenní věrnost je to hlavní v životě. Věrnost v malém, všedním, banálním, to je základ – a nejen vztahu s Bohem či s partnerem. Ale úplně všeho. Vždyť i naše „moderní“ životy stojí na všednosti, rutinně a ne na nějakých jednorázových, mohutných a „zázračných“ událostech, jako je třeba oslava Vánoc. Výherci loterií by mohly vyprávět, jak rychle mizí vliv takových „supr“ událostí. Těžce nemocní lidé by mohli vyprávět ještě mnohem více!

Vztah a život postavený na každodenní věrnosti, oddanosti, lásce, ochotě a vřelosti, pokud vycházejí z Písma a míří k Bohu, takový vztah a život se nezboří a nerozpadne, ani když přijdou přívaly vod a vichřice. Protože bude stát na pevné skále, na skálopevné všednosti a každodennosti, jenž závisí na Hospodinu a k Bohu míří. Ano, ten dům života se otřese, otřese se třeba i strašlivě, když přijde zlo v podobě nevěry či nedověry, podvodu, lži, sebedůležitosti, strachu, smrti, nemoci, selhání, utrpení. V podobě zaslepenosti a nevidění toho, co dobrého člověk má, a že toho je.

Ale takový dům zůstane stát, a tak i život a vztahy, jichž je symbolem. Protože už v tom nejmenším a banálním stojí na Bohu, na jeho slovech, jeho měřítkách, jeho moci, moudrosti a lásce. O kolik víc pak v těch ojedinělých a velkých událostech...

Amen

(kázání vikáře Dana Páleníka)